

Proloog

De staart van de komeet waaierde uit over de dageraad, een rode veeg die als een wond in de purperroze hemel boven de rotspieken van Drakensteen bloedde.

De maester stond op het winderige balkon voor zijn vertrekken. Hier plachten de raven na een lange vlucht te landen. Hun uitwerpselen besmeurden de twaalf voet hoge gargouilles die aan weerskanten van hem oprezen, een hellehond en een gevleugelde draak, twee van de duizend die broeierig van de muren van de aloude sterkte staarden. Toen hij Drakensteen voor het eerst zag, had dat leger van groteske beelden hem verontrust, maar met het verstrijken der jaren was hij eraan gewend geraakt. Nu beschouwde hij ze als oude vrienden. Gedrieën sloegen ze met boze voorgevoelens de hemel gade.

De maester geloofde niet in voortekens. En toch, zo oud als hij was, had Cressen nog nooit een komeet gezien die ook maar half zo fel was, of deze kleur had, die afschuwelijke kleur, de kleur van bloed, vlammen en zonsondergangen. Hij vroeg zich af of zijn gargouilles ooit zoiets hadden gezien. Ze waren hier al zoveel langer dan hij, en ze zouden er nog steeds zijn als hij allang verdwenen was. Als stenen tongen konden spreken...

Wat een dwaasheid. Hij leunde tegen de borstwering. Beneden hem bruiste de zee, en de zwarte steen voelde ruw aan onder zijn vingers. *Sprekende gargouilles en profetieën aan de hemel. Ik ben een oude man die weer zot als een kind is geworden.* Was de moeizaam verworven wijsheid van een heel leven hem tegelijk met zijn gezondheid en kracht ontglipt? Hij was een maester, onderwezen en omketend in de grote citadel van Oudstee. Hoe ver moest hij niet heen zijn als zijn hoofd dichtslibde met bijgeloof als dat van een onwetende landarbeider?

En toch... en toch... die komeet gloeide nu ook bij dag, uit de hete kraters van Dragonmont achter de burcht stegen bleekgrijze dampen op en gisterochtend had een witte raaf bericht gebracht uit de citadel zelf, langverwacht, maar daarom nog niet minder gevreesd, het bericht dat de zomer ten einde was. Allemaal voortekens. Te veel om te negeren. *Wat betekent het allemaal,* zou hij willen roepen.

‘Maester Cressen, we hebben bezoek.’ Pylos sprak zacht, alsof hij Cressen ongaarne stoorde bij zijn verheven overpeinzingen. Als hij had geweten dat het hoofd van de maester vol onzin zat zou hij geschreeuwd hebben. ‘De prinses zou graag de witte raaf zien.’ De immer correcte

Pylos noemde haar tegenwoordig *prinses*, omdat haar vader koning was. Koning van een rokende rots in de grote, zilte zee weliswaar, maar toch: een koning. ‘Ze wil graag de witte raaf zien. Haar zot is bij haar.’

De oude man keerde de dageraad de rug toe, met één hand steun zoekend bij zijn gevleugelde draak. ‘Help me naar mijn stoel en laat ze binnen.’

Pylos greep zijn arm en hielp hem naar binnen. In zijn jeugd had Cressen er altijd stevig de pas in gezet, maar nu was zijn tachtigste naamdag niet veraf meer en stond hij wankel en onvast op zijn benen. Twee jaar geleden had hij bij een val zijn heup gebroken, en de breuk was nooit goed genezen. Toen hij vorig jaar ziek werd had de Citadel Pylos vanuit Oudstee naar hier gestuurd, luttele dagen voordat heer Stannis het eiland had afgegrendeld... om hem bij zijn zware werk te helpen, heette het, maar Cressen wist wel beter. Pylos was gekomen om hem na zijn dood te vervangen. Dat deed hem niet. Iemand moest zijn plaats innemen, en sneller dan hem lief zou zijn...

Hij liet zich door de jongere man achter zijn boeken en papieren neerzetten. ‘Haal haar maar. Een dame hoor je niet te laten wachten.’ Hij wuifde met zijn hand, een machteloos gebaar van haast van een man die niet meer tot haast in staat was. Zijn huid was rimpelig en vlekkelig, en zo vliesdun dat hij het netwerk van adertjes en de beenderen erdoorheen zag schemeren. En wat beefden ze, die handen van hem die eens zo vast en vaardig waren geweest.

Toen Pylos terugkeerde werd hij vergezeld door het meisje, verlegen als altijd. Achter haar, schuifelend en waggelend, met dat rare zijwaartse loopje van hem, kwam haar zot. Op zijn hoofd zat een namaakhelm, een oude tinnen emmer met een raamwerk van geweitakken erbovenop, en behangen met koeienbellen. De bellen galmden bij iedere slingerende stap, allemaal met een andere klank: *rinkeldekinkel boing-doing kling-klang klong klong klong*.

‘Wie komt ons zo vroeg bezoeken, Pylos?’ zei Cressen.

‘Ik en Lapjes, maester.’ Argeloze blauwe ogen knipperden hem toe. Ze had bepaald geen mooi gezicht, helaas. Het kind had de vierkante, vooruitstekende kin van haar vader en de betreuerswaardige oren van haar moeder en was bovendien nog mismaakt van zichzelf, het resultaat van de aanval van grauwschub die haar als zuigeling bijna noodlottig was geworden. Over de helft van één wang en tot diep in haar nek was haar vlees stijf en afgestorven. De huid was gebarsten en schilferig, vol zwarte en grauwe vlekken, en voelde keihard aan. ‘Pylos zei dat we de witte raaf mochten zien.’

‘Ja hoor, dat mag,’ antwoordde Cressen. Alsof hij haar ooit iets zou weigeren. Er was haar in haar leven al veel te veel geweigerd. Ze heette Shirine. Op haar eerstvolgende naamdag zou ze tien worden, en ze

was het treurigste kind dat maester Cressen ooit had gezien. *Haar treurigheid is mijn schande*, dacht de oude man, *alweer een bewijs van mijn onvermogen*. ‘Maester Pylos, wilt u mij een plezier doen en voor jonkvrouw Shirine de vogel uit het roekenhuis halen?’

‘Met genoeg.’ Pylos was een beleefde jongeman, niet ouder dan vijftientig, maar desondanks plechtstatig als een zestigjarige. Had hij maar wat meer humor en was hij maar wat levendiger. Dat zouden ze hier goed kunnen gebruiken. Grimmige oorden hadden luchthartigheid nodig, geen plechtstatigheid, en grimmig was Drakensteen zonder enige twijfel, een eenzame citadel midden in een natte, zilte, stormachtige woestenij, met de rokende schaduw van de berg in de rug. Een maester moet gaan waarheen hij gezonden wordt, en dus had Cressen twaalf jaar geleden zijn heer gevolgd en hier gediend, en goed gediend. Toch had hij nimmer van Drakensteen gehouden, noch had hij zich hier ooit echt thuis gevoeld. De laatste tijd, als hij wakker schrok uit onrustige dromen waarin de rode vrouw een verontrustende rol speelde, wist hij vaak niet waar hij was.

De dwaas draaide zijn geblokte lapjeshoofd om te kijken hoe Pylos de ijzeren treden naar het roekenhuis beklom. De beweging deed zijn bellen rinkelen. ‘Onder zee hebben de vogels schubben in plaats van veren,’ zei hij met veel geklingklang. ‘Dat weet ik, weet ik, o, o, o.’

Zelfs voor een zot was Lapjeskop een aanfluiting. Misschien had hij de mensen ooit met een kwinkslag doen schudden van de lach, maar dat vermogen had de zee hem ontnomen, samen met zijn halve verstand en zijn hele geheugen. Hij was dik en pafferig, leed aan zenuwtrekkingen en trillingen en was vaker wel dan niet onsamenvattend. Het meisje was de enige die nog om hem lachte, de enige die het iets kon schelen of hij leefde of dood was.

Een lelijk klein meisje, een zielige zot, en de maester is nummer drie... het is om te huilen. ‘Kom bij me zitten, kind.’ Cressen wenkte haar naderbij. ‘Je komt vroeg op bezoek, de zon is nog maar net op. Je zou lekker knus in je bed moeten liggen.’

‘Ik heb eng gedroomd,’ vertelde Shirine hem. ‘Over de draken. Ze kwamen me opeten.’

Het kind had al last van nachtmerries zo lang maester Cressen het zich kon herinneren. ‘Daar hebben we het al eens over gehad,’ zei hij vriendelijk. ‘De draken kunnen niet meer tot leven komen. Ze zijn uit steen gehouwen, kind. In vroeger dagen was ons eiland de meest westelijke buitenpost van het grote Vrijgoed Valyria. De Valyriërs hebben deze citadel gebouwd, en zij kenden manieren om steen te bewerken die wij vergeten zijn. Een burcht moet op elke hoek verdedigingstorens hebben. De Valyriërs bouwden die torens in de vorm van draken om hun forten een angstaanjager uiterlijk te geven, zoals ze hun mu-

ren met duizend gargouilles be kroonden in plaats van met simpele kantelen.’ Hij nam haar kleine roze handje in zijn eigen broze, vlekkerige hand en gaf er een vriendelijk kneepje in. ‘Dus je ziet, er valt niets te vrez en.’

Shirine was niet overtuigd. ‘En dat ding in de lucht? Dalla en Matrice stonden te praten bij de put, en Dalla zei dat ze de rode vrouw tegen moeder had horen zeggen dat het drakenadem was. Als de draken ademen betekent dat toch dat ze tot leven komen?’

De rode vrouw, dacht maester Cressen nors. *Het is al erg genoeg dat ze het hoofd van de moeder heeft volgestopt met die waanzin van haar. Moet ze nu ook nog de dromen van de dochter verzieken?* Hij moest maar eens een hartig woordje met Dalla spreken om haar te waarschuwen dat ze niet van dat soort praatjes moest rondstrooien. ‘Dat ding in de lucht is een komeet, lieve kind. Een ster met een staart die in de hemel verdwaald is. Over een poosje is hij weg, en dan zien we hem ons leven lang niet meer terug. Let maar op.’

Shirine gaf een dapper klein knikje. ‘Moeder zei dat die witte raaf betekent dat het geen zomer meer is.’

‘Dat klopt, hoogheid. De witte raven vliegen uitsluitend vanuit de Citadel.’ Cressens vingers gingen naar zijn halsketen, waarvan elke schakel van een ander metaal was gesmeed, het symbool van zijn meesterschap in de verschillende takken van kennis: de maesterskraag, het kenmerk van zijn orde. In de bloei van zijn jeugd had hij hem moeiteloos gedragen, maar nu leek hij zwaar, en het metaal voelde kil aan op zijn huid. ‘Ze zijn groter dan andere raven, en slimmer, gefokt om als bringers van het allerbelangrijkste nieuws te dienen. Deze kwam ons melden dat het Conclaaf bijeen is geweest, de verslagen en metingen heeft bestudeerd die door maesters van over het hele rijk zijn gemaakt, en deze grootse zomer ten lang en leste voorbij heeft verklaard. Tien jaren, twee omwentelingen en zestien dagen heeft hij geduurd, de langste zomer sinds mensenheugenis.’

‘Wordt het nu koud?’ Shirine was een zomerkind en had nooit echte kou gekend.

‘Te zijner tijd,’ antwoordde Cressen. ‘Indien de goden goed zijn zullen ze ons een warme herfst en overvloedige oogst schenken, zodat we ons kunnen voorbereiden op de komende winter.’ De kleine luiden zeiden dat een lange zomer een nog langere winter meebracht, maar de maester zag geen reden om het kind met zulke verhalen bang te maken.

Lapjeskop liet zijn bellen rinkelen. ‘Onder zee is het altijd zomer,’ galmd e hij. ‘De meerminnen dragen nanemonen in hun haar en weven japonnen van zilverwier. Dat weet ik, weet ik, o, o, o.’

Shirine giechelde. ‘Ik zou wel een japon van zilverwier willen hebben.’

‘Onder zee sneeuwt het omhoog,’ zei de zot, ‘en is de regen droog als kurk. Dat weet ik, weet ik, o, o, o.’

‘Gaat het echt sneeuwen?’ vroeg het kind.

‘Ja,’ zei Cressen. *Maar dat duurt nog jaren, mag ik hopen, en dan niet lang.* ‘Ah, daar is Pylos met de vogel.’

Shirine slaakte een verrukte kreet. Zelfs Cressen moest toegeven dat de vogel een indrukwekkende aanblik bood, wit als sneeuw en groter dan enige havik, met die felle zwarte ogen waaruit bleek dat het geen gewone albino maar een raszuivere witte raaf uit de Citadel was. ‘Hier,’ riep hij. De raaf spreidde zijn vleugels, sprong de lucht in en fladderde luidruchtig het vertrek door om naast hem op tafel te laden.

‘Ik ga uw ontbijt klaarmaken,’ kondigde Pylos aan. Cressen knikte. ‘Dit is vrouwe Shirine,’ zei hij tegen de raaf. De vogel bewoog zijn lichte kop op en neer alsof hij een buiging maakte. ‘*Vrouwe,*’ kraste hij, ‘*Vrouwe.*’

De mond van het kind viel open. ‘Hij kan praten!’

‘Een paar woordjes. Zoals ik al zei, het zijn slimme vogels.’

‘Slimme vogel, slimme vent, slimme, slimme zot,’ zei Lapjeskop al rinkelend. ‘O slimme slimme slimme zot.’ Hij begon te zingen. ‘*De schaduwen zullen dansen heer, dansen heer, dansen heer,*’ zong hij terwijl hij van de ene voet op de andere sprong. ‘*De schaduwen zullen blijven, heer, blijven heer, blijven heer.*’ Bij ieder woord trok hij met zijn hoofd, zodat de bellen in zijn geweitakken begonnen te galmen.

De witte raaf krijste en klapwiekte naar de ijzeren leuning van de trap naar het roekenhuis, waar hij bovenop ging zitten. Shirine leek te krimpen. ‘Dat zingt hij de hele tijd al. Ik heb gezegd dat hij ermee moest stoppen, maar dat doet hij niet. Ik word er bang van. Laat hem ophouden.’

Hoe dan? vroeg de oude man zich af. *Eens had ik hem misschien voorgoed het zwijgen kunnen opleggen, maar nu...*

Lappenkop was als jongen bij hen gekomen. Heer Steffon, zaliger nagedachtenis, had hem gevonden in Volantis achter de zeeëngte. De koning – de oude koning, Aerys II Targaryen, die destijds nog niet compleet krankzinnig was geweest – had zijn heer uitgezonden om een bruid te zoeken voor prins Rhaegar, die geen zusters had om mee te trouwen. ‘We hebben een schitterende zot gevonden,’ had hij Cressen geschreven, twee weken voordat hij van zijn vruchteloze missie zou terugkeren. ‘Een jongen nog, maar lenig als een aap en net zo geestig als tien hovelingen bij elkaar. Hij kan jongleren en raadsels opgeven en goochelen, en hij zingt heel aardig in vier talen. We hebben hem vrijgekocht en hopen hem mee naar huis te nemen. Robert zal verrukt van hem zijn en misschien leert hij te zijner tijd zelfs Stannis nog eens lachen.’

Cressen werd treurig als hij aan die brief dacht. Niemand had Stan-

nis ooit leren lachen, en de jonge Lapjeskop wel het allerminst. De vliegende storm was plotseling opgestoken en de Scheepskrakerbaai had de juistheid van zijn naam bewezen. De tweemastergalei van heer Steffon, de *Windtrots*, had schipbreuk geleden in het zicht van de burcht. Zijn twee oudste zonen hadden vanaf de muren moeten toezien hoe het schip van hun vader op de klippen liep en door de golven werd verzwolgen. Honderd roeiers en zeelieden gingen samen met heer Steffon Baratheon en zijn gemalin te gronde, en nog dagen later bleef er na ieder hoog tij een verse oogst gezwollen lijken achter op het strand onder aan Stormeinde.

De jongen spoelde op de derde dag aan. Maester Cressen was met de anderen afgedaald om de doden te helpen identificeren. Toen ze de zot vonden was hij naakt, zijn huid wit en rimpelig, bedekt met een laagje fijn zand. Cressen had hem voor het zoveelste lijk aangezien, maar toen Jommy hem bij zijn enkels had gegrepen om hem naar de lijkwagen te slepen had de jongen water opgehoest en was hij rechtop gaan zitten. Jommy had tot zijn dood toe gezworen dat Lapjeskops huid klam en kil had aangevoeld.

Niemand had ooit een verklaring kunnen bedenken voor de twee dagen die de zot in zee had doorgebracht. De vissers zeiden altijd dat hij van een meermin had geleerd om water te ademen in ruil voor zijn zaad. Lapjeskop zelf had niets gezegd. De geestige, slimme knaap uit heer Steffons brief had Stormeinde nimmer bereikt; de jongen die zij hadden gevonden was een ander, gebroken van lichaam en geest, nauwelijks tot spreken in staat, laat staan tot het maken van grappen. Toch liet zijn zottenkop geen twijfel over zijn identiteit bestaan. In de Vrijstad Volantis was men gewoon de gezichten van slaven en bedienden te tatoeëren; van zijn nek tot zijn hoofdhuid had de huid van de jongen een patroon van roodgroene ruiten.

‘De stakker is gek, hij lijdt pijn, en geen mens die wat aan hem heeft, vooral zichzelf niet,’ had de oude ser Harbert, de toenmalige kastelein van Stormeinde, verklaard. ‘Het barmhartigste dat u kunt doen is hem een beker papavermelksap geven. Een pijnloze slaap waar vanzelf een eind aan komt. Als hij het benul had zou hij er dankbaar voor zijn.’ Maar Cressen had geweigerd en ten slotte de overhand behaald. Hij zou niet weten of Lapjeskop ooit enige vreugde aan die overwinning had beleefd, zelfs al die jaren later nog niet.

‘*De schaduwen zullen dansen, heer, dansen heer, dansen heer,*’ zong de dwaas maar door, zwaaiend met zijn hoofd, zodat zijn bellen rinkelden en rammelden. Boing-doing, tingeling, boing-doing.

‘*Heer,*’ krijste de witte raaf. ‘*Heer, heer, heer.*’

‘Een zot zingt wat hij wil,’ zei de maester tegen zijn bange prinses. ‘Trek je maar niets van zijn woorden aan. Morgenochtend komt er weer

een ander liedje bij hem op, en dan hoor je dit nooit meer.' *Hij kan heel aardig zingen in vier talen*, had heer Steffon geschreven...

Pylos kwam de deur binnenstappen. 'Met uw goedvinden, maester.'

'Je bent de haverhout vergeten,' zei Cressen geamuseerd. Dat was helemaal niets voor Pylos.

'Maester, ser Davos is vannacht teruggekomen. Ze hadden het er in de keuken over. Ik dacht dat u dat wel meteen zou willen weten.'

'Davos... vannacht, zeg je? Waar is hij?'

'Bij de koning. Ze zijn vrijwel de hele nacht bijeen geweest.'

Er was een tijd geweest dat heer Stannis hem gewekt zou hebben, om het even hoe laat, om hem om raad te vragen. 'Dat had ik horen te weten,' klaagde Cressen. 'Ik had gewekt moeten worden.' Hij maakte zijn vingers los uit die van Shirine. 'Neemt u mij niet kwalijk, hoogheid, maar ik moet met uw vader spreken. Pylos, je arm. Deze burcht heeft veel te veel treden, en ik krijg de indruk dat ze er elke nacht een paar bijmaken, alleen om mij dwars te zitten.'

Shirine en Lapeskop liepen achter hen aan naar buiten, maar het kind kreeg al gauw genoeg van de slakkengang van de oude man en stooft vooruit. De zot liep slingerend achter haar aan, met woest rinkelende koeienbellen.

Burchten zijn geen aangename oorden voor gebrekkigen, en bij het afdalen van de wenteltrap van de Zeedrakentoren werd Cressen daar weer eens aan herinnerd. Heer Stannis zou wel in de Zaal van de Beschilde Tafel te vinden zijn, boven in de Stenen Trom, de hoofdburcht van Drakensteen, die zo heette omdat de eeuwenoude muren bij storm dreunden en bonkten. Om hem te bereiken moest Cressen de galerij oversteken, de midden- en binnenmuren met hun waakzame gargouilles en zwarte ijzeren hekken passeren, en een hoeveelheid treden beklimmen waar hij eigenlijk niet aan denken moest. Jonge mannen namen een trap met twee treden tegelijk. Voor oude mannen met slechte heupen was iedere tree een kwelling. Maar heer Stannis zou er niet over piekeren naar hem toe te komen, dus legde de maester zich bij de beproeving neer. Hij had in elk geval Pylos om hem te helpen, en daar was hij dankbaar voor.

Toen ze de galerij over schuifelden kwamen ze langs een rij hoge boogvensters die een indrukwekkend uitzicht boden op het voorplein, de buitenmuur en het vissersdorp daarachter. Op het binnenplein waren boogschutters aan het oefenen op het commando: 'Opzetten, aanleggen, los.' Hun pijlen maakten een geluid als een zwerm opstijgende vogels. Wachters schreden over de weergangen en tuurden tussen de gargouilles door naar de buiten gelegerde krijgsmacht. De ochtendlucht was nevelig door de rook van de kookvuurtjes waaromheen drieduizend mannen zaten te ontbijten onder de banieren van hun heren. Achter het uitgestrekte

kampement was de ankerplaats bezaaid met schepen. Geen enkel vaartuig dat het afgelopen jaar bij Drakensteen had aangemeerd had weer mogen uitvaren. De *Furie* van heer Stannis, een driedeks-oorlogsgallei met driehonderd riemen, leek bijna klein naast sommige van de dikbuikige galjoenen en koggen eromheen.

De wachter voor de Stenen Trom kende de maesters van gezicht en liet hen door. ‘Wacht hier,’ zei Cressen binnen tegen Pylos. ‘Ik kan het beste alleen met hem spreken.’

‘Het is een lange klim, maester.’

Cressen glimlachte. ‘Dacht je dat ik dat niet meer wist? Ik heb deze treden immers al zo vaak beklommen dat ik ze stuk voor stuk van naam ken.’

Halverwege kreeg hij spijt van zijn beslissing. Hij was blijven staan om op adem te komen en de pijn in zijn heup te laten wegebden toen hij het schrapen van laarzen op steen hoorde en oog in oog kwam te staan met ser Davos Zeewaard, die bezig was af te dalen.

Davos was een tengere man wiens lage geboorte duidelijk aan zijn alledaagse gezicht was af te lezen. Een verschoten, afgedragen groene mantel vol spetters zout en zeeschuim hing om zijn magere schouders, over een wambuis en hopen in dezelfde kleur bruin als zijn ogen en haar. Aan een riempje om zijn nek bungelde een versleten leren buidel. Zijn baardje was al aardig grijs, en aan zijn verminkte linkerhand droeg hij een leren handschoen. Toen hij Cressen zag bleef hij staan.

‘Ser Davos,’ zei de maester. ‘Wanneer bent u teruggekomen?’

‘In het donker voor het ochtendgrauwen. Mijn lievelingstijdstip.’ Men zei dat geen mens bij nacht ook maar half zo goed met een schip overweg kon als Davos Korhand. Voordat hij door heer Stannis was geridderd was hij de beruchtste en ongrijpbaarste smokkelaar van de Zeven Koninkrijken geweest.

‘En?’

De man schudde zijn hoofd. ‘U had hem er al voor gewaarschuwd. Ze willen niet in opstand komen. Niet voor hem. Hij is niet geliefd.’

Nee, dacht Cressen. En dat zal hij nooit zijn ook. Hij is krachtig, bekwaam, rechtvaardig... zelfs meer dan raadzaam is... en toch is dat niet genoeg. Het is nooit genoeg geweest. ‘U hebt ze allemaal gesproken?’

‘Allemaal? Nee. Alleen degenen die me binnenlieten. Op mij zijn ze ook niet gesteld, die hooggeboren heren. Voor hen zal ik altijd de Uienridder blijven.’ Zijn linkerhand sloot zich en zijn stompe vingers maakten een vuist; Stannis had de bovenste kootjes afgehakt, behalve van de duim. ‘Ik heb het brood gebroken met Gulian Swaan en de oude Koproos, en de Tarths waren bereid tot een middernachtelijke samenkomst in een gewijd bos. De overigen... welnu, Beric Dondarrion wordt vermist en is volgens sommigen dood, en heer Caron bevindt zich bij Ren-

ling. Hij is nu Oranje Brys van de Regenbooggarde.’

‘De Regenbooggarde?’

‘Renling heeft zijn eigen koningsgarde opgericht,’ verklaarde de voormalige smokkelaar, ‘maar deze zeven dragen geen wit. Ze hebben allemaal hun eigen kleur. Loras Tyrel is de aanvoerder.’

Dat was net iets voor Renling Baratheon: een schitterende nieuwe ridderorde, met een grandioze nieuwe uitrusting om het wereldkundig te maken. Als jongen was Renling al verzot geweest op felle kleuren en kostbare stoffen, en hij had ook heel graag spelletjes gespeeld. ‘Kijk eens!’ schreeuwde hij dan terwijl hij schaterlachend door de zalen van Stormeinde rende. ‘Kijk eens, ik ben een draak,’ of ‘Kijk eens, ik ben een tovenaar’, of ‘Kijk eens, ik ben de regengod.’

Dat dappere kleine joch met zijn wilde zwarte haren en lachende ogen was inmiddels een volwassen man van eenentwintig, maar spelletjes speelde hij nog steeds. *Kijk eens, ik ben een koning*, dacht Cressen bedroefd. *O Renling, Renling, lieve, beste jongen, weet je wel wat je doet? En als je het weet, lig je daar dan wakker van? Zou er behalve ik nog iemand wakker liggen om jou?* ‘En welke redenen gaven de heren op voor hun weigering?’

‘Tja, sommigen brachten het mild, anderen bot, sommigen kwamen met verontschuldigen, anderen met beloften, en sommigen logen gewoon.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Uiteindelijk zijn woorden gewoon maar wind.’

‘U kon hem geen hoop geven?’

‘Alleen valse, en dat doe ik niet,’ zei Davos. ‘Van mij heeft hij de waarheid gehoord.’

Maester Cressen herinnerde zich de dag dat Davos tot ridder was geslagen, na de belegering van Stormeinde. In die burcht had heer Stannis bijna een jaar lang met een klein garnizoen standgehouden tegen de enorme krijgsmacht van de heren Tyrel en Roodweyn. Ze konden zelfs de zee niet op, want die werd dag en nacht in het oog gehouden door galeien van Roodweyn, waarop de wijnrode banieren van het Priel wapperden. In Stormeinde waren de paarden allang opgegeten, honden en katten waren er ook niet meer en het garnizoen teerde nog slechts op wortels en ratten. Toen brak er een nacht aan waarin de maan nieuw was en de sterren achter zwarte wolken schuilgingen. Onder de mantel van die duisternis had de smokkelaar Davos zowel Roodweyns kordon als de klippen van de Scheepskrakerbaai getrotseerd. Zijn boot had een zwarte romp, zwarte zeilen, zwarte riemen en een ruim dat volzat met uien en gezouten vis. En hoe weinig ook, het was genoeg geweest om het garnizoen in leven te houden tot Eddard Stark erin slaagde Stormeinde te bereiken en het beleg te breken.

Heer Stannis had Davos beloond met uitgelezen landerijen op Kaap

Gram, een kleine burcht en de eer van het ridderschap... maar hij had ook verordonneerd dat Davos al die jaren van smokkelen met één kootje van elke linkervinger zou moeten bekopen. Davos had zich onderworpen, op voorwaarde dat Stannis zelf het mes zou hanteren, want hij weigerde door de hand van een mindere gestraft te worden. Heer Stannis had een beenhouwersbijl gebruikt om rechter en preciezer te kunnen hakken. Na afloop had Davos voor zijn nieuwbakken huis de naam Zeewaard gekozen en als banier een zwart schip op een lichtgrijs veld genomen... met een ui op de zeilen. De voormalige smokkelaar placht graag te zeggen dat heer Stannis hem een dienst had bewezen door te zorgen dat hij nu vier vingernagels minder had om schoon en kort te houden.

Nee, dacht Cressen, zo'n man zou geen valse hoop geven, noch een harde waarheid verzachten. 'Ser Davos, de waarheid kan een bittere pil zijn, zelfs voor een man als heer Stannis. Het enige dat hij in zijn hoofd heeft, is op volle sterkte naar Koningslanding terug te keren om zijn vijanden te verscheuren en op te eisen wat hem rechtens toekomt. Maar nu...'

'Als hij met deze armzalige krijgsmacht naar Koningslanding gaat, zal hij er slechts de dood vinden. Hij heeft onvoldoende manschappen. Dat heb ik hem ook gezegd, maar u weet hoe trots hij is.' Davos stak zijn gehandschoende hand omhoog. 'Nog eerder zullen mijn vingers weer aangroeien dan dat die man voor rede vatbaar wordt.'

De oude man zuchtte. 'U hebt gedaan wat u kon. Nu moet ik mijn stem aan de uwe toevoegen.' Vermoeid hervatte hij zijn klim.

Het toevluchtsoord van heer Stannis Baratheon was een groot, rond vertrek met wanden van kale, zwarte steen en vier smalle ramen naar de vier windstreken toe. In het midden stond de grote tafel waaraan de kamer zijn naam ontleende, een massieve schijf fraai bewerkt hout die Aegon Targaryen had laten vervaardigen in de dagen voor de Verovering. De Beschilderde Tafel was ruim vijftig voet lang en op het breedste punt misschien half zo breed, maar op zijn smalst mat hij minder dan vier voet. Aegons timmerlieden hadden hem de vorm van het land Westeros gegeven en daarbij elke baai en kaap afzonderlijk uitgezaagd totdat de tafel nergens meer recht liep. Op het blad, donker geworden door een kleine driehonderd jaar vernis, stonden de Zeven Koninkrijken geschilderd zoals ze er in Aegons dagen hadden uitgezien: rivieren en bergen, burchten en steden, meren en wouden.

In het vertrek stond één zetel, zorgvuldig neergezet op de plek waar Drakensteen lag, voor de kust van Westeros, en op een voetstuk geplaatst om een goed overzicht over het tafelblad te geven. In die zetel zat een man in een nauwsluitende leren kolder en hozen van ruwe bruiene wol. Toen maester Cressen binnentrad keek hij op. 'Ik zag al aan-

komen dat u zou verschijnen, oude man, of ik u nu zou ontbieden of niet.’ In zijn stem klonk geen zweem van warmte door. Dat was zelden zo.

Stannis Baratheon, heer van Drakensteen en bij de gratie der goden de rechtmatige erfgenaam van de IJzeren Troon van de Zeven Koninkrijken van Westeros, was breedgeschouderd en pezig, en zijn gezicht en lichaam deden denken aan taai leer dat, in de zon gelooïd, staalhard geworden was. *Hard* was het woord dat mensen bezigden in verband met Stannis, en hard was hij. Al was hij nog geen vijfendertig jaar oud, op zijn hoofd was nog slechts een randje dun, zwart haar te zien dat als de schaduw van een kroon achter zijn oren langs groeide. Zijn broer, wijlen koning Robert, had in zijn laatste levensjaren zijn baard laten staan. Maester Cressen had die nooit gezien, maar men zei dat het een woeste baard was, dicht en onbedwingbaar. Als in reactie daarop hield Stannis zijn bakkebaarden strak en kort geknipt. Als een blauwzwarte schaduw bedekten ze zijn vierkante kaken en benige, holle wangen. Zijn ogen waren open wonden onder zware wenkbrauwen, van een blauw zo donker als de zee bij nacht. Zijn mond zou zelfs de geestigste zot tot wanhoop gedreven hebben, want die was gemaakt voor norsheid, stuursheid en afgemeten bevelen en bestond slechts uit dunne, bleke lippen en strakgespannen spieren, een mond die het glimlachen verleerd was en nooit een volle lach had gekend. Soms, als de wereld ’s nachts extra geruisloos en stil was, beeldde maester Cressen zich in dat hij heer Stannis een halve burcht verderop zijn tanden kon horen knarsen.

‘Vroeger zou u mij hebben gewekt,’ zei de oude man.

‘Vroeger was u jong. Nu bent u oud en ziek en hebt u uw slaap nodig.’ Stannis had nooit geleerd zijn woorden te verzachten, te veinzen of te vleien. Hij zei wat hij dacht, en wie daar bezwaar tegen had kon opvliegen. ‘Ik wist dat u er toch wel snel genoeg achter zou komen wat Davos te melden had. Dat is toch altijd zo?’

‘Als het niet zo was, had u niet veel aan mij,’ zei Cressen. ‘Ik kwam Davos tegen op de trap.’

‘En ik neem aan dat hij alles verteld heeft? Ik had ook de tong van die kerel moeten inkorten, net als zijn vingers.’

‘Dan had u een slechte afgezant aan hem gehad.’

‘Dat had ik toch wel. De stormheren zijn niet bereid voor mij in opstand te komen. Ze schijnen me niet te mogen, en dat mijn zaak rechtvaardig is zegt hun niets. De lafaards zullen tussen hun muren blijven zitten wachten om te zien uit welke hoek de wind waait en wie de overhand krijgt. De stoutmoedigen hebben zich al voor Renling uitgesproken. Voor Rénling!’ Hij spuwde de naam uit alsof die als vergif op zijn tong lag.